

NHỮNG THÁNG NGÀY KHÔNG QUÊN

Trần Kim Thoai

Khoa Khoa học xã hội và Nhân văn

Cổng A hôm nay nhộn nhịp lắm! Những chiếc xe máy thi nhau ùa vào khiến chú bảo vệ phát còi điều tiết giao thông râm ran. Bãi giữ xe A3 lại chật kín xe, cái cảnh đợi chờ - nôn nóng được quét thẻ xe cho nhanh để không bị trễ tiết được lặp lại. Các phòng học thì đầy ắp những sinh viên đang chăm chú nghe giảng. Giọng giảng bài trầm bổng của giáo viên làm ấm cả một góc trời. Một không khí thật náo nhiệt và sôi động biết dường nào!

Nhớ một năm về trước, sự ảnh hưởng của dịch bệnh Covid 19 đã làm cuộc sống và sức khỏe con người trở nên ì ạch. Chuyện học tập vốn đòi hỏi sức bền nay càng cần thêm một tinh thần thép – tinh thần không đầu hàng trước những nghịch cảnh.

Khó khăn là thế, nhưng thầy và trò khoa KHXH&NV chúng tôi đã vượt lên tất cả để hoàn thành những trách nhiệm của mình. Với đặt trung chuyên môn là phải nghiên cứu lý thuyết nên dịch bệnh đã ảnh hưởng không nhỏ trong việc tiếp cận các loại tài liệu như sách, báo chuyên khảo. Những hạn chế về công nghệ thông tin của những cô cậu sinh viên năm nhất đã đôi lần khiến chúng tôi lao đao khi soạn Word, làm Powerpoint thuyết trình nhóm. Những bài viết cảm nhận – phân tích đòi hỏi cảm xúc vốn không khó với những tâm hồn bay bổng nay lại trở nên nhọc nhằn đến lạ thường vì lòng cách lòng bởi tấm kính mang tên công nghệ. Thậm chí, những chuyến đi thực tập – thực tế hằng ao ước có thể sẽ bỏ lỡ vì hoàn cảnh không cho phép.

Buồn lắm chứ... Thay vì tuyệt vọng chúng tôi đã cùng nhau tạo nên những kỷ niệm tươi đẹp mà chỉ ở “cái thời Covid” mới có. Trước những bài tập nghiên cứu lý thuyết, chúng tôi sẽ cùng nhau tạo nhóm trên các trang mạng xã hội

như Zalo, Facebook để trao đổi. Ai có sách báo hữu dụng, hoặc tìm thấy tài liệu gì hay là chụp ảnh lại và gửi lên nhóm cho các bạn cùng xem. Dĩ nhiên, đọc như thế thì không bao giờ thoải mái bằng cảm giác được chạm tay vào từng trang sách mới, được thỏa thích ghi chú trực tiếp trên những ý văn tâm đắc. Nhưng cảm giác được chạm vào những vùng kiến thức mới của những con người đang khao khát tìm kiếm một cái đó. Phải nói, đây chính là một trạng thái vô cùng thú vị, thú vị như nắng hạn mà gặp mưa rào. Đã xong khâu chuẩn bị tài liệu, có những hôm tầm 10 giờ đêm sinh viên chúng tôi rủ nhau lên Google meet để tập tành làm thuyết trình. Bởi lẽ, ban ngày số lượt truy cập internet rất đông, những bạn sống ở nông thôn hoặc vùng sâu vùng xa có đường truyền mạng kém sẽ không tham gia được. Mặt khác, gia đình của một số bạn bị ảnh hưởng của dịch bệnh nên các bạn phải vừa học vừa phụ giúp việc nhà, vừa học vừa trông em cho cha mẹ đi làm. Vì vậy, ban đêm chính là thời điểm lí tưởng để chúng tôi học tập và trao đổi. Những câu chuyện bên lề về những khó khăn của việc học Online cứ thế được mở ra: *“Ơi mà ơi, sáng nay đi điểm danh mà quên bật mic. Xem tí là xong rồi mà ạ!”*. Những tràng cười cứ thế tuôn ra như suối để xoa dịu đi những khó khăn, khô khan, khép khiếm của một ngày dài. Và có những câu nói thành thật đến mức đau lòng: *“Tao vừa khỏi Covid nên giọng còn khá đặc. Chiều mai làm báo cáo, lỗi mà tao không truyền tải được hết thông điệp của nhóm mình, tội mà đừng giận tao nhé”*. Giận làm sao khi đó chính là tất cả những gì người bạn – người đồng đội của mình có thể làm vì tập thể? Nhịp thở yếu ớt nhưng vẫn cố gắng làm cho trọn cái lý, cái tình. Có chăng, sự giận chính là không thể gặp mặt để ôm nhau, hoặc vỗ vai nhau một cái để san sẻ.

Thầy cô trong khoa cũng hiểu và thông cảm điều đó với chúng em, bất chấp là đêm hay ngày, hễ chúng em có thắc mắc về bài học hoặc chuyên môn thì đều được thầy cô tận tình chia sẻ và giúp đỡ. Thầy cô chẳng sợ phiền hà gì cả, chỉ sợ học online bọn nhỏ nhà mình không hiểu bài mà thôi! Không chỉ hỗ trợ về học tập, với những bạn sinh viên còn kẹt lại ở Cần Thơ chưa thể về nhà được, các thầy cô trong khoa đã tích cực hỗ trợ và phối hợp cùng Đoàn

thanh niên tại khoa để trao nhu yếu phẩm cho các bạn sinh viên. Thậm chí, với những trường hợp khó khăn thầy cô còn dùng chính sự uy tín của mình để xin các phần hỗ trợ từ quý mạnh thường quân để ủng hộ tinh thần cho các bạn. Chính những khoảnh khắc đó, vô tình kéo thầy và trò chúng tôi trở nên gần gũi và thân thiết với nhau hơn. Nhân văn từ đó trở thành ngôi nhà, trở thành tuổi trẻ của mỗi chúng tôi.

Không chỉ nhận được sự hỗ trợ từ thầy cô và bạn bè trong khoa, ban giám hiệu nhà trường cũng tạo mọi điều kiện để chúng tôi học tập, và học tập một cách tích cực. Từ việc mượn sách qua bưu điện của trung tâm học liệu, hoặc liên kết với các nhà mạng để tặng sinh viên các gói cước internet giá rẻ.... Và đáng nhớ nhất chính là việc trường chấp nhận chi hàng tỷ đồng cho *“học bổng hỗ trợ”* mùa dịch để gửi đến các bạn sinh viên có thành tích học tập từ loại giỏi trở lên. Hiếm có trường đại học nào trên địa bàn thành phố nói riêng và cả nước nói chung có thể làm điều đó như ở CTU của chúng tôi. Theo quan điểm cá nhân mình, tôi cảm thấy trường đã thực hiện trọn vẹn lời *hứa “đồng thuận – tận tâm – chuẩn mực – sáng tạo”* với sinh viên và cả sự kỳ vọng của phụ huynh sinh viên với nhà trường. Nhờ vậy, có những ước mơ tưởng chừng phải đứt gánh thì đã được chấp nối, có những nỗi đau phần nào được xoa dịu, có những niềm tin được lóe sáng và có những hi vọng đã thành sự thật. Chắc hẳn, ai cũng đều cảm thấy mình là một cá thể trong ngôi nhà lớn gần 50.000 nghìn người này. Dù bất kỳ hoàn cảnh nào xảy ra đi chăng nữa, chúng ta vẫn cùng nhau bước đến những chân trời tươi sáng mà không một ai bị bỏ lại.

Acsimet từng nói: *“Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nâng bổng cả Trái Đất lên”*. Và tôi nghĩ, điểm tựa của chúng tôi đó chính là gia đình, bạn bè và thầy cô tại khoa KHXXH và NV cùng ban giám hiệu trường. Những người đã luôn đặt niềm tin vào chúng tôi và sẵn sàng hỗ trợ chúng tôi trong hành trình hoàn thiện bản thân và nhân cách của mình. Với những trải nghiệm của một sinh viên năm cuối, tôi nghĩ mình không chỉ tự hào vì là sinh viên CTU – sinh viên của một ngôi trường có tiếng tăm bậc nhất về chất lượng đào tạo tại đồng bằng

sông Cửu Long, mà tự hào vì mình đã lựa chọn đúng môi trường để bản thân mình có thêm một lí do để cố gắng.

Tiếng động cơ xe máy len lách trên từng lối đi dẫn vào nhà học, tiếng nói cười rôm rả chen lẫn với những bước chân thoăn thoắt cho kịp giờ, giảng đường và phòng học lại chật kín chỗ ngồi, ... Mọi thứ đang dần trở về với chính cái quỹ đạo của nó. Tôi cũng nằm trong quy luật ấy, sắp phải rời xa CTU cùng những kỷ niệm ngọt ngào của riêng mình.